

DIUMENGE XXVI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Damià Roure, monjo de Montserrat
Ezequiel 18,25-28 Filipencs 2,1-11 Mateu 21,28-32
28 de setembre de 2008

L'evangeli d'avui està escrit de tal manera que demana la nostra opinió sobre un cas concret. Es tracta de dos fills que el seu pare va enviar a treballar a la vinya. Un dels fills li va dir que no hi volia anar, però després es va repensar i hi va anar. El segon fill li va dir que sí, però a l'hora de la veritat no hi va anar. Què us en sembla, pregunta Jesús.

En la seva manera d'ensenyar Jesús es fixa sovint en les reaccions de les persones. No és tan estrany trobar persones que diuen i que no fan, o al revés. I, amb tot, cal tenir en compte que és propi de les persones madurar les pròpies decisions en un procés interior, que de vegades necessita el seu temps.

La primera i la segona lectura de la missa ens donen exemples de persones en progrés sobre decisions també essencials.

A la primera, el profeta Ezequiel, amb una alternativa semblant a la de l'evangeli, observa que hi ha justos, que deixen d'obrar el bé, però també observa que hi ha pecadors que tenen capacitat per reaccionar i canviar. El profeta diu que si el qui fa el mal deixa de fer el mal i obra amb justícia i amb bondat, salvarà la seva vida. Per això cal adonar-se sincerament de la realitat i decidir-se amb tota la convicció necessària.

A la segona lectura, Pau escriu a la comunitat de Filips que, en les dificultats de convivència, convé potenciar valors humans sòlids, com són: *Tenir un afecte entranyable, ple de compassió, Mantenir-nos units per uns mateixos sentiments, mirar els altres amb humilitat...* La humilitat ve de la paraula llatina "humus", que vol dir "terra", que és la condició que ens uneix i agermana a tots.

Però l'apòstol va més enllà quan parla de Jesús: *Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist. Ell, comportant-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu.* Aquest és el camí d'estimació que Jesús va seguir fins arribar a la plenitud de vida amb el Pare. La vida ens ensenya com són justes aquestes paraules i ens porta a agrair que Jesús s'hagi fet germà nostre, amb la seva humilitat, amb la seva capacitat d'acceptar els pecadors i d'ajudar-los a trobar un camí de sortida, amb la seva alegria quan diu: *jo us dic que hi ha una gran alegria entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteixi.* .

L'Evangeli ens pot sorprendre quan diu que *"els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap el Regne de Déu"*. Tot amb tot, diverses vegades Jesús diu que els "primers" passaran a ser "darrers". Els primers podria ser que no sentissin cap necessitat de conversió, de fer un canvi cap a millor. Primers i darrers tots hem de buscar de convertir-nos, que no és altra cosa que trobar una harmonia entre allò que diem i allò que fem, una harmonia entre autonomia personal i estimació veritable.

Jesús ens recorda sovint que *"No tothom qui diu: Senyor, Senyor, entrarà en el Regne sinó el que faci la voluntat del Pare"*. Així, el qui primer diu que no ho vol, però després recapacita i fa el que ha de fer no és mai un cas perdut. Per això, no es estrany que un sant Ignasi de Loiola recordi que *"l'amor s'ha de posar més en les obres que en les paraules"*.

En conclusió, mirant cadascú la pròpia vida, podríem donar una resposta a la pregunta de Jesús: "Què us en sembla?" Que l'amor de Déu ens guiï en la nostra resposta més personal!